

ความเป็นมาของปัญหา

พยางค์เป็นหน่วยที่สำคัญในภาษาซึ่งเกิดจากการเปล่งเสียง เสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่งๆ คือ หนึ่งพยางค์ พยางค์เป็นหน่วยในภาษาที่เล็กที่สุดที่สามารถปรากฏเป็นคำพูดได้ โดยทั่วไป พยางค์ประกอบด้วยกลุ่มของหน่วยเสียง ซึ่งในภาษาส่วนใหญ่จะมีเสียงสระทำหน้าที่เป็นแกนกลางของพยางค์ (nucleus) โดยมีเสียงพยัญชนะเป็นเสียงขอบพยางค์ และมีหน่วยเสียงซ้อน (suprasegmentals หรือ prosodies) เช่น เสียงหนักเบา หรือเสียงวรรณยุกต์ มาปรากฏร่วมกับเสียงเรียงเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม พยางค์ในภาษาแต่ละภาษาก็มีลักษณะที่ต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับ 1) หน่วยเสียงที่ปรากฏในภาษาแต่ละภาษา และ 2) กฎเกณฑ์ของการปรากฏของหน่วยเสียงที่สามารถปรากฏได้ในตำแหน่งใดบ้างหรือปรากฏร่วมกันได้อย่างไรบ้าง กฎเกณฑ์เรื่องการปรากฏร่วมกันของหน่วยเสียงในแต่ละภาษาก็จะแตกต่างกันไปเป็นเรื่องเฉพาะของระบบเสียงของภาษานั้นๆ

สำหรับลักษณะของพยางค์ในภาษาไทยนั้นพบว่า ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้น 1 หรือ 2 หน่วย (C'_{1-2}) ปรากฏข้างหน้าหน่วยเสียงสระที่ทำหน้าที่เป็นแกนกลางของพยางค์ ซึ่งอาจเป็นเสียงสระเดี่ยว (V_1) สระประสม (V_2) หรือ สระยาว (V_{1-2}) ก็ได้ พยางค์ทุกพยางค์จะต้องมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 1 หน่วย (T) จึงจะสามารถประกอบเป็นพยางค์ในภาษาได้ นอกจากส่วนประกอบหลักทั้ง 3 ส่วนนี้ พยางค์ในภาษาไทยอาจจะมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายอีก 1 หน่วยเพิ่มเข้ามาที่ท้ายพยางค์ (C'_1) ซึ่งหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายนี้อาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ จากองค์ประกอบที่กล่าวมาข้างต้น สามารถจะเขียนให้อยู่ในรูปโครงสร้างพยางค์ได้ดังนี้

$$C'_{1-2} V(:)_{1-2} C^f_{0-1} T^*$$

จากโครงสร้างดังกล่าวนี้ สามารถจะแยกองค์ประกอบต่างๆได้เป็น

- C'_{1-2} หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว (C'_1) หรือ หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ (C'_2)
- $V(:)_{1-2}$ หมายถึง หน่วยเสียงสระเดี่ยว เสียงสั้น (V_1) หรือยาว ($V:1$) หรือ หน่วยเสียงสระประสม เสียงสั้น (V_2) หรือเสียงยาว ($V:2$)
- C^f_{0-1} หมายถึง ไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย (C^f_0) หรือมีหน่วยเสียง พยัญชนะท้าย (C^f_1)
- T หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์

จากข้อจำกัดในการปรากฏของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ในภาษาไทย ทำให้ จำแนกลักษณะพยางค์ได้เป็น 2 ประเภท (Luksaneeyanawin, 1989) คือ

1. พยางค์ที่มีเสียงกักตอนท้าย (the obstruent ending syllables) แบ่ง ได้เป็น 2 ชนิด คือ

1.1 พยางค์เสียงสั้นที่มีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะกัก 4 หน่วย /p, t, k, ʔ / พยางค์เหล่านี้จะมีสระเสียงสั้นและมีวรรณยุกต์ที่ปรากฏร่วมกับพยางค์ลักษณะนี้ได้ 3 หน่วย คือ วรรณยุกต์เอก (¹) วรรณยุกต์ตรี (³) และวรรณยุกต์โท (²) ในคำพิเศษ**

$$C'_{1-2} V_{1-2} S^{1,3,2}$$

* ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในบทที่ 2

** คำพิเศษ คือ คำที่อาจจะมึลักษณะของหน่วยเสียงผิดแปลกต่างไปจากลักษณะที่ ปรากฏในระบบของภาษา เช่น ชื่อเฉพาะ คำแสดงอารมณ์ คำสแลง คำเลียนเสียง คำอุทาน คำยืมจากภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นคำยืมใหม่ของผู้พูดภาษาทราบแน่ว่าเป็นคำยืม

1.2 พยางค์เสียงยาวที่มีพยัญชนะกัก 3 หน่วย /p,t,k / พยางค์เหล่านี้จะมีสระเสียงยาว และมีวรรณยุกต์ที่ปรากฏร่วมกับพยางค์ลักษณะนี้ได้ 3 หน่วย คือ วรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์โท และวรรณยุกต์ตรีในคำพิเศษ

$$C_{1-2}^1 V(:)_{1-2} S^{1,2,3}$$

2. พยางค์ที่มีเสียงก้องตอนท้าย (the sonorant ending syllables) มีทั้งสิ้น 3 ชนิด คือ

2.1 พยางค์เสียงยาวที่ไม่มีพยัญชนะท้าย สามารถจะมีวรรณยุกต์ได้ทั้ง 5 หน่วย คือ วรรณยุกต์สามัญ⁽⁰⁾ วรรณยุกต์เอก⁽¹⁾ วรรณยุกต์โท⁽²⁾ วรรณยุกต์ตรี⁽³⁾ และวรรณยุกต์จัตวา⁽⁴⁾

$$C_{1-2}^1 V(:)_{1-2} C_0^r^{0,1,2,3,4}$$

2.2 พยางค์เสียงสั้นที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงก้อง ซึ่งได้แก่ พยัญชนะนาสิก 3 หน่วย /m,n,N / และพยัญชนะกึ่งสระหรืออັศสระ 2 หน่วย /w,j / และมีสระเสียงสั้น พยางค์เหล่านี้มีวรรณยุกต์ได้ครบทั้ง 5 หน่วย เช่นเดียวกับ 2.1

$$C_{1-2}^1 V_{1-2} NS^{0,1,2,3,4}$$

2.3 พยางค์เสียงยาวที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงก้อง ซึ่งได้แก่ พยัญชนะนาสิก 3 หน่วย และพยัญชนะกึ่งสระ 2 หน่วย และมีสระเสียงยาว พยางค์เหล่านี้สามารถจะมีวรรณยุกต์ได้ทั้ง 5 หน่วย

$$C_{1-2}^1 V(:)_{1-2} NS^{0,1,2,3,4}$$

สุตาพร (Luksaneeyanawin, 1992: 81) เสนอว่า เราสามารถจะสร้างรูปพยางค์อื่นที่มีศักยภาพที่จะเกิดขึ้นในภาษาไทยได้จากกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนดังกล่าวแล้ว ซึ่งมีจำนวนจำกัดและแน่นอน คือ 26,928 พยางค์ อย่างไรก็ตามจะพบว่าเราไม่ได้ใช้พยางค์ที่สามารถจะเกิดขึ้น

ได้ทั้งหมดในคำพูดในภาษาไทย และจำนวนพยางค์ที่เกิดในคำพูดในภาษาไทยมีจำนวนไม่มากนัก กล่าวคือ มีพยางค์เพียงจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่เราใช้จริงๆ จากการศึกษาพยางค์ที่สามารถเกิดขึ้นได้จำนวน 26,928 พยางค์ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้มีการจำแนกพยางค์ตามลักษณะการเกิดขึ้นเป็นคำดังนี้

1. พยางค์ประเภท X คือ พยางค์ที่สามารถจะเกิดขึ้นเป็นคำพยางค์เดี่ยวได้ มีจำนวนทั้งสิ้น 3,797 พยางค์ อนึ่ง พยางค์ประเภท X นี้ครอบคลุมถึงพยางค์ทุกประเภทที่มี X เป็นตัวร่วม ไม่ว่า X จะปรากฏร่วมกับ Y หรือ Q ก็จัดให้เป็นพยางค์ประเภท X ทั้งสิ้น

2. พยางค์ประเภท Y คือ พยางค์ที่เกิดเป็นส่วนหนึ่งของคำในคำหลายพยางค์ ซึ่งอาจจะเป็นพยางค์ต้น (Y_) พยางค์ท้าย (_Y) หรือ พยางค์กลางคำ (_Y_) มีจำนวน 1,061 พยางค์ อนึ่ง พยางค์ประเภท Y นี้ครอบคลุมถึงพยางค์ทุกพยางค์ที่ไม่มี X เป็นตัวร่วม แต่อาจจะ เป็นพยางค์ที่เป็น Y ที่ปรากฏร่วมกับ Q ด้วย

3. พยางค์ประเภท Q คือ พยางค์ที่สามารถจะเกิดเป็นคำพยางค์เดี่ยวได้ แต่เป็นคำพิเศษ เช่น คำแสดงอารมณ์ คำเสียนเสียง ชื่อเฉพาะ คำยืมจากภาษาต่างประเทศที่เป็นคำยืมใหม่ที่ผู้บอกภาษาทราบแน่ชัดว่าเป็นคำยืม เช่น กราฟ / kra:p³ / หรือ หลิน / lin¹ / มีจำนวนทั้งสิ้น 1,054 พยางค์

4. พยางค์ประเภท O คือ พยางค์ที่ไม่เกิดเป็นคำในภาษา พบว่า มีจำนวนทั้งสิ้น 21,016 พยางค์*

จำนวนเหล่านี้ สุดาพร (2533ก) มีความเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงได้ เพราะอาจจะมีคำใหม่ๆเกิดขึ้นมา หรือคำบางคำตายไป อย่างไรก็ตาม ในทางลัทธิวิทยา การเกิดและการตายของพยางค์เหล่านี้ น่าสนใจในลักษณะที่ว่ากลุ่มใดมีลักษณะคงที่และกลุ่มใดที่เกิดขึ้นใหม่แล้วตายไป

* จำนวนดังกล่าวนี้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่เคยเสนอไว้ในงานเรื่อง ระบบการสังเคราะห์เสียงจากข้อความภาษาไทย (สุดาพร, 2533ก) เนื่องจากในบทความเรื่อง "Three Dimensional Phonology: A Historical Implication" (Luksaneeyanawin, 1992) จำนวนของพยางค์ที่สามารถจะเกิดเป็นคำพูดในภาษาไทยได้ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ได้ง่าย ข้อนี้ควรต้องมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยถิ่นต่างๆ และภาษาตระกูลไท โดยอาศัยการศึกษาวิจัยพื้นฐานของภาษาเหล่านี้ในหัวข้อดังกล่าวเสียก่อน

อย่างไรก็ตาม เมื่อดูที่จำนวนพยางค์ พบว่า พยางค์ที่เกิดเป็นคำในภาษา (5,912 พยางค์) มีจำนวนน้อยกว่าพยางค์ที่ไม่เกิดเป็นคำในภาษา (21,016พยางค์) สิ่ง que ผู้วิจัยสนใจจะศึกษา คือ พยางค์ที่เกิดเป็นคำในภาษา โดยเฉพาะพยางค์ที่เกิดเป็นคำพยางค์เดียว (พยางค์ประเภท X) และพยางค์ที่เกิดเป็นส่วนของคำ (พยางค์ประเภท Y) ว่า องค์ประกอบต่างๆ ของพยางค์นั้นมีการกระจายอย่างไร มีรูปแบบการกระจายอย่างไร ลักษณะการกระจายของหน่วยเสียงที่เกิดเป็นคำพยางค์เดียวกับที่เกิดเป็นส่วนของคำแตกต่างกันหรือไม่ การศึกษาการกระจายของหน่วยเสียงนี้ เคยมีผู้ทำการศึกษามาแล้ว แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์พอ เช่นที่ วิจิตรนัฒน์ ฉันทะวิบูลย์ (Chantavibulaya, 1959) ศึกษาการกระจายของหน่วยเสียงในคำพยางค์เดียว ในภาษาสงขลา วิจิตรนัฒน์สนใจศึกษาเฉพาะการกระจายของหน่วยเสียง ในโครงสร้างพยางค์ต่างๆ ที่เป็นคำพยางค์เดียว โดยสร้างตารางการกระจายและนับจำนวนพยางค์ที่เกิดได้ อีกผู้หนึ่งที่ทำการศึกษา คือ กาญจนานาคสกุล (2524) ได้แสดงการปรากฏร่วมกันของหน่วยเสียงพยัญชนะกับหน่วยเสียงสระในภาษาไทย โดยสร้างตารางการกระจายของการปรากฏร่วมกันของเสียงพยัญชนะต้นกับเสียงสระ และตารางแสดงการกระจายการปรากฏร่วมกันของเสียงสระกับเสียงพยัญชนะท้าย เพื่อแสดงให้เห็นว่า การปรากฏร่วมกันของหน่วยเสียงใดที่เกิดได้บ้าง และการปรากฏร่วมกันของหน่วยเสียงใดที่ไม่เกิดในภาษา นอกจากนี้ สุดาพร (Luksaneeyanawin, 1992) ก็ได้ทำการศึกษาการกระจายของหน่วยเสียงสระในพยางค์ที่เกิดเป็นคำหรือส่วนของคำในภาษาไทย โดยนับจำนวนการเกิดจริงในภาษา และใช้วิธีการทางสถิติในการนำเสนอ จากงานต่างๆ ที่กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการกระจายของหน่วยเสียงต่างๆ ที่ประกอบในพยางค์ที่เกิดเป็นคำและส่วนของคำในภาษา ว่ามีจำนวนการปรากฏมากน้อยต่างกันอย่างไร เป็นลำดับอย่างไร เพื่อนำไปใช้ประโยชน์เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้สนใจศึกษาภาษาไทยเปรียบเทียบ และอาจนำไปใช้ประโยชน์สำหรับทำระบบการสังเคราะห์เสียงพูดได้ด้วย

สมมติฐานในการวิจัย

1. การเกิดของหน่วยเสียงในพยางค์ที่ปรากฏเป็นคำ กับการเกิดของหน่วยเสียงในพยางค์ที่ปรากฏเป็นส่วนประกอบของคำ มีอิทธิพลต่อการกระจายเชิงสถิติของหน่วยเสียงพยัญชนะสระ และ วรรณยุกต์

2. ในพยางค์แต่ละแบบตามข้อ 1 ตัวแปรที่เกี่ยวกับการกระจายเชิงสถิติของหน่วยเสียง คือ ตำแหน่งของหน่วยเสียงในพยางค์ ชุดของหน่วยเสียง การปรากฏร่วมกันของหน่วยเสียง และโครงสร้างพยางค์

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความถี่ในการกระจายของหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และ วรรณยุกต์ในพยางค์ 2 ประเภท ได้แก่ พยางค์ที่ปรากฏเป็นคำ กับพยางค์ที่ปรากฏเป็นส่วนประกอบของคำ

2. เพื่อศึกษารูปแบบการกระจายเชิงสถิติของหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในพยางค์ 2 ประเภทตามข้อ 1 โดยพิจารณาตามตัวแปรต่างๆ ได้แก่ ชุดของหน่วยเสียง การปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงอื่น ตำแหน่งของหน่วยเสียงในพยางค์ และ โครงสร้างพยางค์

ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ศึกษาเฉพาะการกระจายของหน่วยเสียงต่างๆ ที่ปรากฏในพยางค์ที่เกิดเป็นคำและพยางค์ที่เป็นส่วนของคำ ในลักษณะโครงสร้างต่างๆ ในภาษาไทยมาตรฐาน โดยไม่ศึกษาการกระจายของหน่วยเสียงที่ปรากฏในพยางค์ที่เกิดเป็นคำพิเศษ หรือเป็นส่วนประกอบของคำพิเศษ และไม่ศึกษาการกระจายของหน่วยเสียงในพยางค์ที่ยังไม่เกิดเป็นคำในภาษา ดังนั้น การศึกษาการกระจายของหน่วยเสียงจึงออกมาใน 3 ลักษณะ คือ

1) การกระจายของหน่วยเสียงต่างๆ ในพยางค์ที่เป็นคำพยางค์เดียว (X) เช่น /dek¹/ ในคำว่า <เด็ก>

2) การกระจายของหน่วยเสียงต่างๆ ในพยางค์ที่เป็นส่วนประกอบของคำในคำหลายพยางค์ (Y) เช่น /mo^ː˧¹/ ในคำว่า <สมอ> /sa²¹mo^ː˧¹/

3) การกระจายของหน่วยเสียงต่างๆ ในพยางค์ที่สามารถเป็นได้ทั้งคำพยางค์เดียว และส่วนประกอบของคำ (XY) เช่น /jik¹/ ในคำว่า <ทึก> /jik¹/ และ <ขยุกขยิก> /k^ha²¹juk¹k^ha²¹jik¹/

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเรื่องระบบเสียงและระบบพยางค์ในภาษาไทย

2. ตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากฐานข้อมูล เรื่องการสังเคราะห์เสียงจากข้อความภาษาไทย และเก็บข้อมูลจากพยางค์ที่เกิดเป็นคำ (X) และพยางค์ที่เกิดเป็นส่วนประกอบของคำ (Y) และพยางค์ที่เกิดเป็นคำและส่วนประกอบของคำ (XY)

3. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลของการกระจายของหน่วยเสียง แต่ละหน่วยเสียง ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

4. ศึกษาการกระจายของหน่วยเสียงแต่ละหน่วยเสียง ในโครงสร้างพยางค์ประเภทต่างๆ และจัดลำดับการกระจายของหน่วยเสียงด้วยวิธีการทางสถิติ

5. วิเคราะห์การปรากฏร่วมกันของหน่วยเสียงที่ประกอบเป็นพยางค์ที่เป็นคำ และพยางค์ที่ปรากฏเป็นส่วนประกอบของคำ แล้วเปรียบเทียบผล

6. เสนอผลของการวิเคราะห์

7. สรุปผลและข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลของการศึกษานี้สามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการศึกษาภาษาเชิงประวัติ และเปรียบเทียบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาตระกูลไท

2. ผลของการศึกษานี้ สามารถจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ศึกษาระบบการสังเคราะห์เสียงพูด (Speech Synthesis) และระบบการรู้จำเสียงพูด (Speech Recognition)

นิยามศัพท์เฉพาะและสัญลักษณ์พิเศษที่ใช้

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ นอกจากจะใช้สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงด้วยสัทอักษร (IPA) แล้ว ผู้วิจัยยังได้ใช้สัญลักษณ์พิเศษบางตัวเพื่อแทนหน่วยเสียงบางหน่วย เนื่องจากมีข้อจำกัดทางด้านคอมพิวเตอร์ ซึ่งผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ CU-WRITER 1.52 ในการพิมพ์ซึ่งไม่สามารถพิมพ์สัทอักษรบางตัวได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์พิเศษบางตัวขึ้นใช้แทนสัทอักษรแทนหน่วยเสียงดังกล่าว ดังนี้ คือ

N	ใช้แทน	หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ฐานเพดานอ่อน
u ^h	ใช้แทน	หน่วยเสียงสระกลาง-สูง
o ^h	ใช้แทน	หน่วยเสียงสระกลาง-กลาง
@	ใช้แทน	หน่วยเสียงสระหลัง-ต่ำ

นอกจากสัญลักษณ์พิเศษที่ใช้แล้ว ผู้วิจัยยังได้ใช้ศัพท์เฉพาะบางคำที่มีความหมายเฉพาะ
ดังนี้ คือ

1. การปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงอื่น ในที่นี้ หมายถึงการปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงใน
2 ลักษณะ ดังนี้ คือ

ก. การปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงสระ โดยแบ่งเป็นการปรากฏร่วมกับสระเสียง
สั้นในพยางค์เสียงสั้น และการปรากฏร่วมกับสระเสียงยาวในพยางค์เสียงยาว

ข. การปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย โดยแบ่งเป็นการปรากฏร่วมกับ
พยัญชนะท้ายเสียงกักในพยางค์ตาย และการปรากฏร่วมกับพยัญชนะท้ายเสียงไม่กักในพยางค์เป็น

2. พยางค์ที่มีเสียงก้องตอนท้าย (obstruent ending syllable) เมื่อพิจารณา
หน่วยเสียงที่ปรากฏท้ายพยางค์ จะพบว่ามี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเสียงกัก ได้แก่ / p, t, k, ? /
และกลุ่มเสียงก้อง ได้แก่ / m, n, N, w, j / ฉะนั้น จึงสามารถแบ่งพยางค์ได้เป็น 2 กลุ่ม
คือ กลุ่มที่มีเสียงกักตอนท้ายและกลุ่มที่มีเสียงก้องตอนท้าย ที่รวมถึงพยางค์เปิดที่ไม่มีเสียงพยัญชนะ
ท้าย และพยางค์ปิดที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียงก้อง ซึ่งไม่ได้หมายความถึงพยัญชนะ เสียงก้อง
อื่นๆ แต่หมายถึงเสียงก้องที่ปรากฏได้ที่ตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น

3. พยัญชนะควบกล้ำ ในที่นี้ หมายถึง เสียงพยัญชนะ 2 เสียงที่เรียงต่อกัน ทำหน้าที่
เป็นเสียงขอบพยางค์ (Abercrombie, 1967: 74) ในภาษาไทย พยัญชนะควบกล้ำปรากฏ
แต่ในตำแหน่งต้นพยางค์ ในที่นี้จะเรียกพยัญชนะควบกล้ำรวมเป็นหนึ่งหน่วย เพื่อความสะดวกใน
การอธิบายเรื่องการกระจายของหน่วยเสียงพยัญชนะ เมื่อเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงพยัญชนะ
เดี่ยวที่ปรากฏในภาษาไทย

4. สระประสม หมายถึงสระที่มีคุณลักษณะเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องกัน ทำหน้าที่เป็น
หน่วยเสียง 1 หน่วย (Abercrombie, 1967: 60) สุดาพร (2529) เสนอว่า ในภาษาไทยมี
สระประสม 2 ส่วนเท่านั้นและมีจำนวน 6 หน่วย คือ / ia, i:a, u^ˆa, u^ˆ:a, ua, u:a /
ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะใช้ตามข้อเสนอนี้

